

Проф. др Слободан Антонић:

Нормализација бестидности

Пристојан човек поштује вредности других, не руга им се и не омаловажава суграђане што до њих држе. Али, наши „грађани” се понашају као дивљаци, не осећају чак ни нелагоду када се изругују ближњима У аутоколонијалном делу наше јавности извршена је нормализација бестидности, а најбољи пример тога је однос према Српској православној цркви.

Данас је потпуно нормално да се у сам *наслов* текста може ставити: „СПЦ као гнездо охолости, злобе, бахатости и ратног хушкања” ([Danas](#)), „Српске владице више личе на сараднике служби него на свештена лица” ([Nova](#)), „Црква Србије је логистичка светосавска секта која идеолошки гаји нове српске националисте” ([Autonomija](#)), „СПЦ је тренутно главна полуга великосрпског национализма” ([NI](#)), „Црква остала сигурна кућа за силеције и педофиле” ([Nova](#)), „СПЦ се претворила у опскурну секту” ([Danas](#)), „Бестиднику Порфирију жене криве за све” ([Autonomija](#)), „Дрскости патријарха и СПЦ нема краја” ([Danas](#)), „Шта ти све српски попови говоре кад им кажеш да си абортирала” ([Noizz.rs](#)), „Верујем у бога али ми не пада на памет да уђем у српску цркву” ([Noizz.rs](#)), „Зашто ми не пада на памет да крстим дете” ([Noizz.rs](#)), „Пливање за крст часни... пардон, кукасти” ([Noizz.rs](#)), „У име оца и сина и бесних аутомобила” ([Noizz.rs](#))...

Потпуно је нормално да се за патријарха може рећи: „први поп Србије” (Кишјухас, [овде](#) и [овде](#)), „надобудан момак Перић из Чуруга” ([Теофил Панчић](#)), „дробио је Перић” ([Кишјухас](#)), „ретард” ([Дејан Илић](#)), „патријарх мржње” ([Дејан Илић](#)), „сексиста” који „испољава патолошку мржњу према женама” ([Јелена](#)

[Диковић](#)), „брадата наказа” ([Марко Видојковић](#)), „продужена рука најокорјелијих ултранационалиста и неофашиста у Цркви Србије” ([Драган Бурсаћ](#))...

Потпуно је нормално да се за вернике СПЦ може написати: „млатимудани који верују у царство небеско” ([Никола Крстић](#)), „десетине хиљада безбожника који себе називају верницима” ([Милојко Пантић](#)), „литијаши који не читају ништа осим Јеванђеља” ([Милојко Пантић](#)), „цмачу иконе, лижу кашике, удишу тамјане, пузе око цркве” ([Кишјухас](#)), потпуно је нормално да *Danas* за православни Ускрс објави текст у коме аутор себе дефинише као „милитантно безбожно”, да би се затим ругао Христовом васкрснућу, називајући га „наводним устанком из мртвих попут зомбија” ([Кишјухас](#))...

„План и концепт”

Потпуно је нормално да се за СПЦ говори и пише да је „антимодернизацијска и антиевропска” ([Латинка Перовић](#)) да је „гласноговорник најмрачнијих идеја” ([Никола Крстић](#)), „заробљена у временској петљи средњег века” ([Никола Крстић](#)), да је „као много пута до сада, постала сарадник окупатора” ([Милош Јанковић](#)), да „учи вредностима као што су екстремизам, нетрпељивост и мржња према другима” ([Никола Крстић](#)), да је „парамилитарна вјерска организација” која „свакодневно благосиља све великосрпске злочинце” ([Драган Бурсаћ](#)), да „пропагира најмрачније догме у којима се може само пронаћи пут ка потпуној пропасти” ([Никола Крстић](#)), да пропагира „план и концепт” по ком „не можеш бити Србин ако ниси затуцана клерикална будала” ([Ненад Чанак](#)) и да „пустити попове у школе зарад образовања је исто као пустити пацове у дечју собу зарад екологије – то је недопустива нехигијена” ([Ненад Чанак](#))...

Да, потпуно је нормално поредити свештенике с пацовима, звати их „црномантијашима” (Динко Грухоњић), „попурдама” (Кишјухас), „затуцаним и за стварност и људске животе слепим поповима” (Дејан Илић), „Коза Ностром у мантијама”, „поповима-лоповима”, „булумендом црномантијашком” (Драган Бурсаћ)... Потпуно је нормално рећи да „патријарх и владике воле да гвирну у материце” (Немања Рујевић), да се баве „ношењем костију” (Никола Крстић), да хоће „да врате точак историје уназад” (Кишјухас), да су „били активни подржаваоци политике геноцида и ратних злочина” (Грухоњић)...

Такође је потпуно нормално за српске владике самоуверено написати „да се Христ ономад појавио међу њима, они би га предали Младићевим војницима да га стрељају, а његов леш раскомадају и закопају у неколико гробница” (Томислав Марковић), или „да је патријарх Порфирије данас суочен са реформом језика тог (Вуковог – С. А.) типа, он би свакако организовао јавне ломаче за саме реформаторе” (Саша Илић).

Патријарх Порфирије на молебану за спас породице (Фото: Танјуг/Тара Радовановић)

Потпуно је природно да Снежана Чонградин напише да је, својевремено, шетала „поред проклетог храма Светог Саве, у чијим подрумима се налазе теретане и разне фенси погодности за једне од најистакнутијих, током рата и данас, промотере ратног злочина – попове СПЦ” (овде; дакле, попови најпре дижу тегове у крипти Св. Саве, а онда тако набилдовани прелазе Дрину и *геноцидишу* по Босни?!).

Потпуно је природно да Биљана Србљановић у својим драмским памфлетима Николаја Велимировића приказује као криптотрансвестита (испод мантије носи женске, црвене ципеле с високим штиклама; в. овде), док владике на опелу патријарху Павлу (2010) дувају слине у сопствену браду („*Укључен*

телевизор, са којег допире неко монотono појање, неке тронуте задушне бабе и монаси у цивилној служби. НАДЕЖДА: Кажем ти ја. Види овог, види овог, тата. Сад ће да се усекне у ту своју брадуру. [...] ТАТА: Види овај циркус. Умро, па умро, па шта онда? А види овог што љуби леш. Фуј. НАДЕЖДА: Стварно грозно”; в. [овде](#) 23–44).

Потпуно је природно да Милојко Панџић у листу *Danas* може да објави како је „ингениозни Италијан Умберто Еко одавно написао, цитирам: ‘Људско друштво неће постићи савршенство све док последњи камен последње цркве не буде пао на главу последњег мантијаша и свет се не ослободи те руље’” ([овде](#)).

(Дакако, у редакцији листа *Danas* нико није читао Умберта Ека. Јер, да је само нешто његово прелистао знао би да такву глупост какву Панџић „цитира” он никада не би могао да напише. Цитат се заправо везује за Золу, али ни он то није рекао или написао, већ је читав навод, на основу једне Золине приче ([овде](#)), као што то обично и бива, неко некад напросто измислио, па га од тада по нету врте мудрознанци типа Милојка Панџића и другова из *Danasa*).

Вредности других

Већ сам писао о доминацији [културе лупетања](#) у тзв. грађанској Србији. „Једна од последица успеха у културном рату је и чињеница да победници могу да трабуњају а да и даље буду представљани јавности као ауторитети”, такође је примећено ([Ђирјаковић](#) 133). Реч је не само о неограниченом ширењу измишљотина и клевета, већ и о истинском такмичењу у бестидности. Извршена је нормализација директног и агресивног вређања огромне већине суграђана и њихових вредности.

Богородичина црква у Доњој Каменици код Књажевца (Фото: Танјуг/александар Ћирић)

Пристојан човек поштује вредности других, не руга им се и не омаловажава суграђане што до њих држе. Али, наши „грађани” се понашају као дивљаци, не осећају чак ни нелагоду када се изругују својим ближњима за њихова најдубља веровања и осећања („наводно устао из мртвих попут зомбија, ха-ха!”).

Ту осећамо да има нечег више од неотесаности, има неке унутрашње радијације, праве „психологије мржње”, како то препознаје Мирослав Ивановић ([овде](#) 87). И има једног спољашњег афицирања, истински неговане „културе мржње”, како то назива Х. М. Енценсбергер ([овде](#) 49).

Лака мета

Интензитет вербалне агресије и снага мржње, који се очитују у горњим наводима, сведоче да је у Србији одавно на делу Енценсбергеров „молекуларни грађански рат” – онај који (још) није оружан и (још) „није захватио масе” (16), али који почива на јасно израженој жељи да се свом „остатку становништва зачепе уста” (41), као и на нескривеној спремности на погром (24). „Производња мржње и припремање грађанског рата и данас спадају у најважније задатке твораца културе”, горко примећује Енценсбергер (50).

При том је СПЦ лака мета, јер су, не само ловостај на њу већ и свака грађанска обзирност, укинути ваљда с изјавом генерала [Бена Хоџиса](#), некадашњег шефа НАТО за Европу, да је Српска православна црква *главна полуга руског утицаја на Србију* („[помоћи Србији да се одупре притисцима Православне цркве везане за Русију](#)”).

Црква се уз то не брани, што је чини дежурним цаком за ударање наших грађанских хероја. А не брани се јер је професорка људских права Весна Ракић Водинелић одавно објаснила да ће се говор мржње („заговарање или

подстрекивање на мржњу... засновану на верској припадности, националности... казнити затвором од три месеца до три године”; [КЗ](#) чл. 387 ст. 4), и да се не односи на Србе и СПЦ: „Наравно да не може већина бити дискриминисана говором мржње, јер је свака већина јача и доминантна. Не постоји у Србији говор мржње према Србима, јер би то значило да су они мањина, а они то нису” ([овде](#); уп. [Ђирјаковић](#) 218).

Православни верници пристижу у цркву Свете Петке на Калемегдану како би прославили празник Преподобне мати Параскеве, Свете Петке (Фото: Тањуг/Јадранка Илић)

Крајње логично. Јер, „кључна теоријска нарација Мегалополиса јесте да већина никада није угрожена” ([Слободан Владушић](#) 83). Зато Црква ћути и теши се речима Господа: „Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојакe рђаве ријечи, због мене. Радуйте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке пре вас” ([Мт 5: 11-12](#)).

И тако, осуђени смо да непрестано гледамо искежено лице наших ругача из (ауто)окупационе елите и да се чудимо: „нигде у свету не може да се нађе пример да културу једне земље и нације воде људи који о свом народу мисле толико лоше” ([Миша Ђурковић](#), 139).

Али, то је можда и стога што [они нису наша елита, а ми нисмо њихов народ](#). А кад то схватимо, лакше ћемо све да разумемо.

Нови Стандард

**

Наш коментар текста

проф. Антонића:

Ми имамо на делу ново, унутрашње гоњење Српске Православне Цркве: клира и верника од стране неке одрођене и расцрковљене деце, те разбраћене браће и сестара; гоњење њиховим отровним, палацавим и гујинским језицима!

Ова обесловешена деца нити шта знају о вери, чојству и јунаштву, нити кога питају да их о томе обавести и томе научи. Та и таква деца су свачија и ничија! Треба се надати да ће она једног дана проговорити овако:

„О Цркво, много смо те крали и поткопавали“. А она им одговорити: „О децо, синови и кћери, много сам вас штедела и била, но залуд. Зато вас препуштам вашој самовољи“.

И тако долазимо до краја, тј. дна. Они нам нису браћа, нису нам деца, нису наша елита, не припадају нашем народу!

Па шта су они? Кајиновски пород! Кајин је остао без лепе памети, па је почео булазнити! Постао је врашка кићанка! Кајиновци би дакле и отров да потуре, и каму да облизну! Видећемо ко ће их тући по устима и зубима када се буде испунила мера њиховог безакоња!

Ми пак:

За карање злих добијамо понижење,

за изобличење безбожних

навлачимо на се погрду

јер су њима изобличења ране.

Изобличавамо ли зле,

стићи ће нас мржња

с њихове стране.

Данас мржња,

сутра потказивачки прст,

прексутра рафал.
Код скрнавитеља Србије
и њених светиња
то је уобичајена
процедура.

*

За примену слободе
слободе – са расуђивањем и смирењем
– неопходан је водич кроз слободу
– водич истински слободан –
никако не бестидник!

*

Како се ђаволи „очовечују“
а људи „ођавољују“?!
Тако што ђаволи мисле,
говоре и раде уместо људи,
а људи тако што ђавоље мисли,
речи и дела
усвајају као своје.

*

Стање свих нас је
према узрасту:
стање
демонизма – непокајаних,
покајања – палих у грехе,
славословља – очишћујућих се од греха,
и просветљења – узнапредовалих у врлини.

12. 10. 2023. Крушевац

Еп крушевачки Давид